

www.bastinaobjave.com

ABBAS IBN ALI

Bajraktar Kerbele

Husejn Saburi

Preveo s engleskog
Sejjid Husein Al-Baldawi

Rođenje Punog Mjeseca Beni Hašima

“Mir neka je s tobom, o Zapovjedniče vjernih. Izgleda da moj zaštitnik traži nešto od mene.”

“Dobro došao, moj dragi brate Akile!”

Zapovjednik vjernih, mir s njim, otišao je u svoju malu jednostavnu sobu, držeći jednom rukom desnu ruku svoga brata Akila, a drugom Akilov štap. Imam Ali je posjeo svoga brata na malu prostirku koja se nalazila blizu zida i koja je bila okrenuta ka kibli, a sam je sjeo na drugu, veoma tanku prostirku.

On reče svome bratu: “Niko u Hidžazu ne zna o arapskim plemenima kao ti. Ti znaš mnogo muškaraca i žena, starih i mladih, pa čak i djecu iz prethodnih naraštaja. Ti znaš mnogo o njihovom karakteru i temperamentu, pa bih želio da se posavjetujem s tobom o jednom važnom zadatku.”

Akil reče: “Ja sam ti na usluzi, moj zaštitniče.”

Imam Ali reče: “Želim uzeti za ženu onu koja će mi roditi sina, koji će postati veliki ratnik, obdaren srčanošću i hrabrošću! Upoznaj me sa ženom koja ima hrabre i plemenite pretke! Moj Husejn mora pored sebe imati valjanog i hrabrog brata na taj veliki tužni dan, kada osim svojih najvjernijih drugova neće imati nikoga.”

Akil je krajičkom oka gledao svoga brata i bez oklijevanja je odgovorio: “Fatima! Fatima el-Kilabijje, kćerka Hizama ibn Halida ibn Rebi‘a, pravi je izbor za tebe! Ona je visoka, lijepa i obdarena je velikom izdržljivošću. Ona je puna poštovanja, odana, vjerna, blaga, nježna, časna i rječita. Poslije naše voljene Fatime ez-Zehre, mir s njom, jedino ona može biti odgovarajuća supruga za tebe. Njeni preci bili su veliki ljudi, hrabri konjanici i ratnici. Među arapskim plemenima ne poznajem hrabriju i plemenitiju porodicu od njene. Nema sumnje da će ona roditi neustrašive, hrabre sinove za najvećeg ratnika i junaka islama, a to nije niko drugi do ti. Mnogo sinova koji će štititi unuka našeg Poslanika, mir i blagoslovi Božiji s njim i njegovim, od opasnosti i prijatni do svoga posljednjeg daha!”

Imam Ali se tužno osmjehnu i ponudi nekoliko hurmi svome bratu Akilu. Kada Akil uze jednu hurmu, Imam Ali mu ljubazno reče: “Ne poznajem u ovom gradu ni jednog boljeg čovjeka od tebe koji bi bio moj povjerenik, naročito u prosidbi Fatime el-Kilabijjeh.”

Akil je bio veoma zahvalan zbog ukazane časti te kaza: “Ja sam ti na usluzi, moj zaštitniče!”

Potom uz pomoć svog štapa ustade i reče: “U ovom važnom i sretnom zadatku čovjek ne smije biti lijen ni gubiti vrijeme.”

Napustio je Imamovu kuću i zaputio se prema kući mlade gospođice čiju će ruku tražiti za svoga brata koji je veoma poznat. Žurio je da obavi svoj sretni zadatak...

* * *

Mnogo mjeseci kasnije...

Oko Alijeve kuće sakupilo se mnoštvo ljudi i svako je imao košaru napravljenu od palminog lišća. Svi su pokušavali da pronađu bolje mjesto u toj gužvi kako bi bili bliže Imamovoj kući. Siromašna djeca, koja su nosila najobičniju odjeću, pokušavala su se provući između odraslih kako bi imala bolji pogled. Bilo je bučno i među ljudima je bio slijepi starac koji je pokušavao hodati uz pomoć svog štapa. On reče: “Molim vas! Hoće li mi neko pomoći da pređem

ulicu?" Ali, niko ga nije primjećivao. Svako je pokušavao nagovoriti svoga pratioca da se pomjere i pronađu bolje mjesto.

"Potrči! Požuri! Trebamo se domoći boljeg mjesta kako bismo dobili nešto!"

Slijepi starac je oprezno nastavio kretanje. Vikao je: "Može li mi iko reći šta se to događa danas?"

Niko mu nije odgovorio, ali mu iznenada pride mladić, uze ga za ruku i pomože mu da pređe ulicu. Kada su stali kraj jednog zida, starac reče: "Ah! Velika ti hvala! Veliki sam ti dužnik zbog tvoje ljubaznosti. Molim te, reci mi šta se događa ovdje!"

Mladić bez oklijevanja odgovori: "Zar ne znaš?! Svemogući Allah je podario sina Aliju ibn Ebu Talibu! Svi ovi ljudi došli su da bi dobili komad kurbanskog mesa, koje se dijeli kao milostinja siromašnima. I ja želim komad i zato moram otići do Alijeve kuće. Zbogom!"

Mladić otrča, a starac povika za njim: "Kako se zove njegov novorođeni sin?!"

Mladić, trčeći s košarom u ruci, odgovori: "Abbas! Zove se Abbas!"

Gospodar koplja i sablje

Prošlo je više od jednog sahata otkako je Sunce izašlo na istoku i posmatralo bojno polje. Ono je željelo da vidi pobjedu dobra nad zlom, baš kao i prethodnih dana.

Još uvijek je bilo hladno i blagi povjetarac je pozivao zastave ratnika na ples smrti. Duge orlovske peruške, koje su igrale na šljemovima vojnika, pratile su šarene bajrake koji su se nalazili svuda uokolo.

Više od hiljadu vojnika stalo je na desnu i lijevu stranu bojnog polja. Pješadija je bila brojna, ali ni konjanika nije bilo manje. Vrsni konjanici su sjedili na svojim moćnim arapskim konjima.

Na čelu vojske koja se nalazila na desnoj strani bio je najpoznatiji ratnik na cijelom Arapskom poluotoku. Isticao se na moćnom konju i sa isukanom sabljom predvodio je svoje vojne jedinice.

Svi su ga poznavali, čak i kada bi bio udaljen na bojnom polju. To je bio Ali ibn Ebu Talib, mir s njim. Poznavali su ga po njegovoj žutoj mahrami koju bi pred bitku vezao oko glave. Zbog toga bi ga svi iz neprijateljskog tabora pokušavali izbjeći. Oko njega je bilo mnogo velikih boraca. Neki od njih su bili njegova djeca, a neki potomci njegovog brata.

U središtu vojske na lijevoj strani se nalazio veliki otmjeni crveni šator, a ispred njega je bio bajrak i veliko prijestolje, koje su krasili crveni jastuci i crvena plahta. Muavija je ležao u svome prijestolju, i dok je jeo crvenu jabuku, lijeno je posmatrao bojno polje pred sobom.

* * *

Najzanimljiviji dio bitke bio je njen početak – borba između najjačih i najiskusnijih boraca sa obje strane. Tišina je vladala poprištem. Nije bilo nikakvog zvuka, osim hrzanja ponekog konja i plesa zastava oko vojnika. Puhao je blag povjetarac, a Sunce se popelo da bi imalo bolji pregled zbivanja. Svako je želio znati koji će se poznati ratnik pojaviti i ko će prvi izaći na poprište. Iz kojeg tabora će on biti?

Iznenada, iz Alijeve vojske istupi naprijed stasit konjanik sa bijelom mahramom, koja je prekrivala njegovo lice da ga niko ne bi mogao prepoznati. Njegov konj je nestrpljivo čekao da potrči bojnim poljem i napadne. Nepoznati konjanik je glasno povikao: “O Muavija, pošalji jednog od svojih najboljih vojnika da se bori protiv mene!”

Niko ga nije poznao i niko ga nije vidio u prethodnim bitkama. Njegov glas je otkrivao njegovu mladost. Bio je veoma mlad i vjerovatno neiskusan. Zašto je onda Ali poslao baš njega da se bori protiv velikih poznatih prvaka?

Povikao je još jednom i ponovio svoju želju da se bori protiv nekoga, ali niko mu nije izašao ususret. Samo su ga vjetar i prašina nijemo pozdravili.

Jedući svoju jabuku, Muavija se pomjeri i reče jednom od svojih starih, snažnih stražara: “Ibn Ebu Ša‘sa! Zašto se niko ne želi boriti protiv ovog mladića?”

“Moj gospodaru! Strašna je svakome i pomisao da se bori protiv nepoznatog ratnika.”

“A šta je s tobom? Je li i tebi zastrašujuće boriti se s njim? Čak i nekome poput tebe?! Zašto ti ne odeš na poprište? Naš ugled i položaj su u opasnosti! Moj ugled je doveden u pitanje!”

Ibn Ebu Ša‘sa ustade, nakloni se Muaviji i reče: “O moj gospodaru, on nije važan, niti je dovoljno poznat da bih se ja borio s njim. On nema ni djelić ugleda, ni iskustva, ni dostojanstva koje ja imam. Zašto me moj zapovjednik želi poslati u borbu s mladim nepoznatim vojnikom, a stanovnici Šama vjeruju da je moja snaga ravna snazi deset hiljada naoružanih ljudi?!”

Muavija, ne pomjerivši se, otvori usta i tužno mu reče: “Nažalost, nemamo drugog izbora. Ovaj mladić ruši naš ugled.”

Ibn Ebu Ša‘sa mu uzvрати, nastojeći da mu vrati pouzdanje: “Imam sedam sinova i ja sam ih lično podučio svim borbenim taktikama. Svi su oni hrabri i poznati ratnici! Daj da pošaljem jednog od njih da brzo okonča život ovog mladog vojnika!”

“Dobro, onda. Pošalji jednog od svojih sinova!”

Jedan ratnik pojuri s vrha brda prema bojnopolju. Bio je spreman i veoma željan borbe, ali se suzdržavao i povukao je uzde svoga konja. Mnogo prašine se diglo na obje strane bojnopolja nakon susreta dviju vojski. Svi vojnici su se stišali. Iznenada, jedan mladi ratnik se pojavi i glasno povika: “Ja sam najstariji sin najvećeg ratnika Šama, Ibn Ebu Ša‘sa. A šta je s tobom? Predstavi se! Želim znati ime čovjeka kojeg ću uskoro ubiti.”

“Nije važno. Sve što moraš uraditi je da se boriš.”

Dvojica boraca isukaše svoje sablje. Glasno povikaše kako bi potjerali svoje konje i prodoše jedan pored drugog jako brzo. Svuda je bilo mnogo prašine. Moglo se čuti samo sudaranje željeza.

Nekoliko minuta kasnije prašine je nestalo, a borac sa velom preko lica još uvijek je bio na svome konju i mahao krvavom sabljom.

Na drugoj strani je bio raščupan konj koji je trčao prema Muavijinom taboru, noseći krvavo tijelo sasječeno u komade.

Odjednom se iz Alijevog tabora začuo glasan poklik: “Allahu ekber!” Mladi ratnik je bio na konju, koji je kasao po bojnopolju. Uzvikivao je: “Pošalji mi drugog borca!”

Samo što je izgovorio te riječi, drugi borac, bijesan, priđe mu i reče: “Sada ću osvetiti krv moga brata koju si prolio.”

Mladi ratnik vrati svoju sablju u korice i uze koplje. Ponovo se zrak oko njih promijenio i svuda je odjekivao zvuk sudaranja željeza. Nakon nekoliko minuta, jedan od njih dvojice bolno jauknu: “Aaaj!”

Najednom krvavi konj sa prevrnutim sedlom pobježe prema Muavijinom taboru.

Opet se među Alijevim vojnicima začuo glasan poklik: “Allahu ekber!”, a mladi ratnik je ponosno nastavio jahati...

* * *

Kada je konačno i sedmi ratnik bio sasječen snažnim udarcima mladićeve sablje, ljutita i oštra vika ispunila je poprište borbe: “Vrlo si odvažan i hrabar! Slomio si moje srce i dušu ubivši svih mojih sedam sinova! Sada ću ja slomiti srce tvoga oca. Sasjeći ću te na komadiće!”

Stari ratnik je napao mladića isukanom sabljom. Vojnici oko njih mogli su samo čuti zvuke sudara mačeva i štitova, jer se digla velika prašina.

Iznenada je bolni uzvik potresao obje vojske. I ponovo je konj sa okrenutim sedlom potrčao prema Muavijinim ljudima. Kada se prašina slegla, svi vojnici su vidjeli beživotno tijelo starog vojnika. Bio je sasječen u komade, a mladić je nepomično sjedio na svome konju. Njegovo sječivo je bilo obojeno krvlju.

Svi vojnici na Alijevoj strani bili su presretni. Glasno su uzvikivali: “Allahu ekber! Allahu ekber! Allahu ekber!”

Poznat glas začuo se iz tabora koji se nalazio na desnoj strani. To je bio Ali koji je govorio: “Sine moj! Dođi! Dosta je. Bojim se da ti se šta loše ne dogodi.”

Mladić je skinuo veo s lica. Svi su zurili u njegovo lice ukrašeno prelijepim crnim očima. Bio je mokar od znoja. Bio je tako mlad da mu još uvijek ni brada nije porasla. Izgledalo je da nema više od četrnaest ili petnaest godina. Njegovo lice je bilo zaista čarobno i lijepo, poput punog Mjeseca na nebu. Da, bio je zaista “Puni Mjesec plemena Beni Hašim.” Njegovo ime je bilo Abbas, a bio je poznat i kao Ebu-l-Fadl.

Noć uzleta ka voljenima

Teška sjena noći rasprostirala se svuda po pustinji, a Mjesec je te desete noći posmatrao šatore ispod sebe. Blagi hladni povjetarac ohrabrivao je zastave da se brže vihore. Konji i kamile su drijemali, dok je mnogo vojnika čuvalo logor i sa svojih stražarskih položaja posmatralo one koji su se nalazili unutar njega. Oko šatora je tu i tamo bila poneka vatra. Na drugoj strani, u neprijateljskom taboru, bilo je mnogo buke, poput glasnog smijeha pijanih ljudi, a čuli su se i zvukovi raznovrsnih muzičkih instrumenata i nježan zvuk valova Eufrata.

S druge strane mogli su se čuti drugačiji zvuci, poput plača beba i djece, koji su tražili vodu, i majki, koje su pokušavale da ih uspavaju i smire lagahnim uspavankama.

Među svim šatorima nalazio se veliki šator napravljen od vune u kojem je bilo stotinu ratnika. Slušali su riječi Imama Husejna. Možda čak nisu ni disali kako bi se mogli usredsrediti na ono šta njihov voljeni zaštitnik, Imam Husejn, govori.

Tu je bio i jedan mali bijeli šator koji je pripadao sinu Imama Husejna, Imamu Zejnu-l-Abidinu, koji je imao jaku groznicu. Žeđ ga je strašno mučila u najteže vrijeme njegove bolesti. Njegova dražesna tetka, hazreti Zejneb, mir s njom, činila je sve što je mogla za bratića. S vremena na vrijeme nježno bi mu dodirнула čelo i hladila bi ga majčinskom brigom. Iznenada su oboje začuli glas njihovog zaštitnika, Imama Husejna, mir s njim.

Govorio je svojim sljedbenicima: “Ovi ljudi žele ubiti mene i moju porodicu, a ne vas! Ako neko ostane uz mene, sutra će mu biti posljednji dan života i umrijet će kao hrabar čovjek. S druge strane, ako neko želi nastaviti putovanje i pobjeći na sigurno mjesto, nastavit će živjeti i niko mu neće učiniti ništa nažao. Stoga, ja povlačim zakletvu na vjernost koju ste mi dali, o moji istinski sljedbenici, moji najdraži prijatelji i pratioci! Slobodni ste da idete! Imamo nekoliko kamila i konja. Možete ih uzeti i otići u tami noći i svako od vas može pomoći nekom članu moje porodice i odvesti ga na sigurno.”

Gledali su jedni druge. Nastala je velika buka i svako je nešto šaptao svome prijatelju. Neki vojnici Imama Husejna su tiho ustali, izabravši ovozemaljski život umjesto spasa i pobjegli su. Malo kasnije, Imam Husejn, mir s njim, i njegova mala skupina čuli su zvuke konjskih kopita kako se udaljavaju. Potpuna tišina je opet zavládala. Sada je samo sedamdeset i dvoje ljudi ostalo da služi svoga voljenog zaštitnika i predvodnika sa odanošću i ljubavlju.

* * *

Sukejna, kćerka Imama Husejna, bila je svjedok svega ovoga. Vidjela je malu skupinu ravnodušnih i strašljivih ljudi kako odlaze pod okriljem noći. Počela je plakati i otrčala je u zagrljaj svoje tetke Zejnebe. Bolno je rekla: “Tetka! Jesi li vidjela njihovu izdaju?! Ostavili su mog voljenog oca ispred hiljadu prljavih i zlih ljudi! Kako su mogli?! Odabrali su radije da sačuvaju svoje živote nego da budu uz mog oca. Jesi li čula riječi moga oca? Sutra će on i svi koji su s njim postati šehidi. Teško ovima koji su otišli! Teško!”

Imam Sedžad, mir s njim, i njegova tetka Zejneb, mir s njom, zagrlili su jedno drugo i nastavili svoj tihi plač. Njihove gorke suze su se slijevale niz njihova umorna lica. Imam Sedžad je pokušao da ustane i da hoda. Podigao je svoju lijevu ruku i rekao: “Tetka! Sestro! Smirite se! Ne plačite! Predajte se Allahovoj volji i odredbi! Od sada ćete morati plakati dugo vremena.”

Kraj Imama Husejna, mir s njim, ustao je Ebu-l-Fadl El-Abbas, mir s njim, i jasnim i milozvučnim glasom rekao je: “Moj zaštitniče! Šta si to upravo rekao? Pobjeći i spasiti naše živote, a tebe ostaviti okruženog zabludjelim neprijateljem koji ne vjeruje ni u šta?! Kako da učinimo tako nešto?! Ni u kom slučaju! Teško nama na Dan Sudnji ako uradimo nešto tako!”

* * *

Svako je bio nečim zaokupljen. Jedni su glasno učili Kur'an lijepim glasom, a drugi su se molili Bogu. Jedna skupina ljudi je plakala i razgovarala sa svojim Stvoriteljem, podignutih ruku ka nebu, a iz unutrašnjosti nekih šatora je dopirao žalostan plač žedne djece. Željeli su samo malo vode, ali je nije bilo u vreloj suhoj pustinji.

Abdullah, Džafer i Osman su bili Abbasova braća od iste majke (poznate kao Ummu-l-Benin zbog njenih hrabrih i požrtvovanih sinova). Sjedili su na koljenima ispred svoga najstarijeg brata, Imama Husejna, pokazujući mu potpunu odanost.

Probijajući se kroz šator, blaga mjesečina je milovala Abbasovo lice. On reče svojoj braći: “Draga moja braćo, Abdullah, Džafere i Osmane, pozvao sam vas ovdje da vam kažem da je istina da smo mi također sinovi Zapovjednika vjernih, Alija ibn Ebu Taliba, ali Husejn je naš trenutni zaštitnik i vođa, unuk našeg voljenog Poslanika, mir i blagoslovi Božiji s njim i njegovim, i što je najvažnije, on je sin naše voljene Fatime ez-Zehre, mir s njom. Mi smo Husejnova braća, iako nemamo istu majku! Naša je dužnost da pomognemo i branimo našeg zaštitnika do posljednjeg daha. Bilo bi sramotno za nas da mu ne pomognemo i da gledamo kako mu drugi pomažu u ovim opasnim trenucima. Mi treba da rado žrtvuemo svoje živote za Zehrinog sina prije svih.”

Sva trojica braće su istovremeno pokazali prihvatanje i pokornost svome najstarijem bratu, Abbasu, i pognuli su glave u znak poštovanja i naklonosti.

“Da dragi brate! Povinovat ćemo se tvojoj naredbi do posljednjeg daha.”

Svi su izašli iz šatora i tog trenutka su začuli zvukove konjanika koji su im prilazili. Željeli su doći do šatora Imama Husejna. Jedan od stražara je rekao Imamu Husejnu: “Neki konjanici idu u našem pravcu, zaštitniče moj.”

Abbas je brzo uzjahao svoga konja i isukao sablju. Njegova braća i neki ljudi su priskočili da ga zaštite. Imam Husejn, mir s njim, izašao je iz šatora i krenuo im ususret. Kada su se približili, stražar je povikao: “Ko ste vi i šta želite?”

Čovjek, čiji je glas bio grub i odbojan, odgovori: “Ja sam Šimr ibn Zu-l-Dževšan iz plemena Beni Kilab. Ummu-l-Benin, Abbasova majka, iz našeg je plemena. Imam važnu poruku za djecu naše sestre. Abbase, Džafere, Abdullah i Osmane, poslušajte me! Gdje su djeca naše sestre?”

Svuda je vladala tišina. Niko mu nije odgovarao. Još jednom je glasnije ponovio svoje pitanje. “Pitao sam: Gdje su djeca naše sestre? Mislim na Abbasa i njegovu braću. Imam jako važnu poruku za njih.”

Tišina mu je bila jedini odgovor. Ebu-l-Fadl je s gađenjem i prezirom okrenuo lice od njega. Imam Husejn, mir s njim, pogledao je svog brata i prijazno mu rekao: “Brate moj, Ebu-l-Fadle! Istina je da Šimr nije ništa drugo nego obični plaćenik, ali mu svakako odgovori. Dopusti mu da ti dostavi svoju poruku!”

Ebu-l-Fadl se polahko pomjerio ka njemu i rekao: “Ja sam Abbas sin Alijev. Šta želiš od mene?”

Šimr reče: “Sine naše sestre, Abbase! Nudim zaštitu od Ubejdullaha ibn Zijada, upravitelja Basre i Kufe, za tebe i tvoja tri brata. Ako napustiš Husejna ibn Alija i pridružiš se našoj vojsci, tvoj život i tvoja imovina će biti sigurni, a Ubejdullah će te postaviti kao zapovjednika velike vojske. Trebamo tvoju stručnost u svemu! A ako se ne pridružiš našim redovima, možeš napustiti Husejna i otići negdje drugo. Niko ti neće nauditi, i možeš...”

Ebu-l-Fadl ga prekinu i ljutito reče: “Neka je Allahovo prokletstvo na tebe i tvoju zaštitu! Da li mi ti to nudiš zaštitu, a da je sin Allahova Poslanika nema? Da mi moj zaštitnik dozvoljava, sada bih te ubio! Bježi mi s puta! Odlazi od mene dok te nisam ubio golim rukama!”

Imam Husejn reče blago: “Ebu-l-Fadle, brate moj! Žrtvovao bih se za tebe! Ne čini ništa! Nemoj ga ozlijediti! Pusti ga neka ide!”

Šimr hitro okrenu svoga konja i nestade u tmuni noći vrativši se svojim zlim drugovima plaćenicima. Konačno su zvuci konjskih kopita nekako utihnuli u pustinji.

* * *

Mjesec je zašao. Sva neprijatna i suluda buka pijanih ljudi je nestala. Pustinjom je zavladao tišina i opet se mogao čuti samo blagi žubor rijeke u tamnoj i hladnoj noći. U drugom logoru svi su se molili Bogu. Mogli su se, također, čuti i drugačiji zvuci. Glasovi izmučenih malih djevojčica koje su molile svoje majke za samo jedan gutljaj vode: “Majko! Želim samo malo vode! Tako sam žedna! Molim te, daj mi malo vode!”

“Draga moja tetka! Tako sam žedna. Žeđ me ubija. Moram popiti malo vode... Samo jedan gutljaj... Jedan gutljaj će mi biti dovoljan... Vode... Vode... Vode!”

Žene su samilosno grlile svoju djecu, ljubile ih i svojim slabašnim rukama brisale njihova lica od gorkih suza. Govorile su svojoj djeci: “Mili moji! Budite jaki! Pokušajte malo odspavati! Večeras nemamo nimalo vode.”

Djeca su povisila glasove. Jedno od njih reče: “Da! Mi imamo vode! Mogu čuti žubor vode! Majko, molim te poslušaj! Ako ovo nije žubor vode, šta je onda?”

Jedna od majki odgovori djetetu: “Da, to jeste šum vode, ali...”

“Ako je to šum vode, zašto smo onda žedni?”

“Zato... Zato što su nam ovi zli ljudi zatvorili put do nje.”

“Zašto onda naši ratnici ne oslobode pristup vodi od tih pokvarenih i zlih ljudi?”

“Ne, moji mili, ne, moji voljeni. Oni su postavili četiri hiljade mačevalaca i strijelaca ispred rijeke tako da joj se mi ne možemo približiti.”

“Da li to znači da čak ni naš amidža Ebu-l-Fadl ne može ništa učiniti za nas? On je zaista snažan i hrabar! Zar ne? Njegove ruke su tako snažne! Niko nije tako snažan da bi se borio s njim!”

U tom trenutku Ebu-l-Fadl je bio na svom konju i tiho je posmatrao šatore. Zvuk kretanja njegovog konja je bio izvor utjehe za žene i djecu.

Neko je izašao iz šatora i krenuo prema Ebu-l-Fadlu. Ebu-l-Fadl je čuo korake i okrenuo svog konja prema njemu. Konj se zaustavio ispred čovjeka. Čovjek nježno reče: “Ebu-l-Fadle, brate moj! Dragi moj Abbase!”

Bio je to glas Imama Husejna, mir s njim.

Ebu-l-Fadl brzo skoči sa svoga konja i spustivši noge na zemlju reče: “Na usluzi sam ti, zaštitniče moj.”

“Abbase, brate moj. Zašto me ne zoveš ‘brate’? Ti si moj brat. Ti si sin moga oca. Ne moraš me uvijek zvati ‘imam’ ili zaštitnik.”

Abbas, pognuvši glavu i gledajući svoja stopala, reče: “Ti si naš zaštitnik i predvodnik. Ti si naš veliki Imam. Ti si sin Fatime ez-Zehre. Ti si sin Allahova Poslanika. Mi nismo dostojni da te zovemo ‘bratom’. Molim te, zaštitniče moj, reci mi šta treba da učinim?”

Imam Husejn, mir s njim, desnu ruku je stavio ispod Ebu-l-Fadlove brade i podigao je njegovo lice prema sebi, a lijevom rukom je nježno dodirnuo rame svoga brata. Onda je poljubio Abbasovu obrvu i rekao: “Djeca umiru od žeđi. Ne mogu zaspati dok ne popiju barem malo vode. U našoj posljednjoj noći na Zemlji mi također trebamo malo vode kako bismo obavili naše posljednje molitve i kako bismo se propisno očistili prije smrti. Mi smo također žedni. Neka ti Allah daruje Svoju milost! Hoćeš li nam, molim te, donijeti malo vode kako bismo ugасili ovu strašnu žeđ?”

* * *

Ebu-l-Fadl je sa trideset konjanika i dvadeset vojnika išao ka Eufratu. Svi su se kretali polahko i tiho, da neprijatelj ne bi čuo njihove korake. Željeli su da ih neprijatelj ne primijeti dok budu uzimali vodu iz rijeke pod okriljem noći koja je obuhvatala sve i svakoga.

Bili su veoma blizu rijeke. Mogli su vidjeti obrise stražara na drugoj strani rijeke. Neki od njih su šetali, a neki su stajali. Blagi hladni noćni povjetarac je milovao površinu rijeke, a oni koji su bili užasno žedni mogli su osjetiti miris svježih hurmi i hladne vode koji je dopirao do njih.

Iznenada, neko je oštrim glasom povikao: “Stoj! Ostanite gdje ste! Ko ste vi i šta želite?”

Ebu-l-Fadl je zastao, a i njegovi vojnici za njim. Svojim muževnim glasom je rekao: “Ja sam Abbas sin Alijev! Sin Allahovog lava koji je ubio najpoznatije prvake i junake arapskih plemena! Ne želim se boriti s tobom. Samo želim uzeti malo vode za svog zaštitnika i predvodnika, Husejna ibn Alija, sina kćerke vašeg Poslanika. On želi vodu za žednu djecu i za abdest kako bismo mogli obaviti molitve.”

“A ja sam Amr ibn el-Hadžadž ez-Zubejdi, poznati junak i borac kojeg je Omer ibn Sa‘d postavio za zapovjednika ovih četiri hiljade vojnika kojima je zadatak spriječiti bilo koga iz tvog tabora da dođe do vode. Mi se borimo protiv tvog zaštitnika, Husejna ibn Alija. Ne prilazi bliže ili će te moji strijelci smjesta ubiti na moju naredbu!”

“Amre, nevjerovatno je da se želiš boriti protiv sina kćerke tvoga Poslanika! Zašto to činiš? Čuješ li glasove djece koja govore: ‘Žedni smo! Žedni smo!’ Zar si već sve zaboravio? Prije samo nekoliko dana hiljadu tvojih vojnika je stupalo kroz vrelu pustinju tražeći vodu, a Husejn je velikodušno dao vodu njima i njihovim konjima! A sada vas je trideset hiljada, dok

je sa Husejnom samo sedamdeset ljudi. Zašto si zapriječio put tako da ne možemo doći do rijeke?”

“To me se ne tiče! Ja imam naredbu da vas ne puštam blizu rijeke!”

Svi su utihnuli i čuo sa samo žubor rijeke. Tada je Ebu-l-Fadl isukao svoju sablju i glasno povikao: “Allahu ekber! Allahu ekber! Allahu ekber!” Nasrnuli su jedni na druge. U toj tamnoj noći digla se velika prašina. Srditi poklič Ebu-l-Fadla prestravio je njegove neprijatelje. Ubio je svakoga ko se borio protiv njega.

Neki vojnici su uzvikivali: “Nemoguće je boriti se protiv Abbasa! Ako želite izvršiti samoubistvo, onda se borite s njim! Ako niste ludi, bježite! Bježite, sklonite mu se s puta! Ne ubijajte se napadajući ga! On je sin Allahovog lava!”

Ebu-l-Fadl je snažno napadao sa svoga konja i razbijao neprijatelje svuda oko sebe. Svaki vojnik je pokušavao da se sakrije i izbjegne Ebu-l-Fadlov smrtonosni napad. Znali su da će sigurno biti ubijeni ako stanu protiv njega.

Mir i tišina su zavlitali oko šatora. Djeca su nakon strašne potrebe da ugase žeđ konačno zaspala, a onda im je Ebu-l-Fadl donio malo vode. Proveo je svoga konja oko šatora kako bi probudio žene i djecu i donio im dobre vijesti. Bili su presretni što imaju velikog hrabrog čuvara kao što je on. Nakon što su popili malo vode i ugasili žeđ, otišli su na spavanje.

Mjesec iznad palmi

Sunce je sijalo i nemilosrdno bacalo svoje vrele zrake na šatore i glave žednih ratnika Imama Husejna, mir s njim. Izgledalo je kao da se i ono udružilo s Jezidovom vojskom u borbi protiv unuka Božijeg Poslanika, mir i blagoslovi Božiji s njim i njegovim. Miris krvi se širio svuda po bojnopolju. Polomljene sablje i koplja su bili razbacani svuda po pustinji. Oko glavnog šatora bilo je mnogo vojnika koji su ga čuvali. Svuda je bilo vojnika sa isukanim sabljama i kopljima.

Kod glavnog šatora, u blizini poprišta bitke, bilo je razbacano više od šezdesetak krvavih beživotnih tijela. Ebu-l-Fadl je sjedio pored svog mrtvog brata Džafera i tiho plakao. Stavivši svoju desnu ruku na koljeno i uz pomoć svoje sablje ustao je. Još jednom se okrenuo i pogledao tijela svoje trojice mrtve braće: Abdullaha, Osmana i Džafera.

Kakvog li užasa! Opet je ugledao svoje mrtve bratiće, lijepog Alija Akbara, najstarijeg sina njegovog brata Husejna, mir s njim, i trinaestogodišnjeg Kasima, sina Imama Hasana, mir s njim.

Ebu-l-Fadl je gorko jecao. Bacio je pogled na nebo i na bezbrojnu neprijateljsku vojsku. Uzjahao je svoga konja, ali kada je ugledao Imama Husejna, mir s njim, hitro je sjahao s njega i s puno poštovanja stao ispred svoga brata i zaštitnika rekavši: “Zaštitniče moj! Molim te, dozvoli mi da idem u boj i žrtvujem svoj život za tebe! Ne mogu više ovo podnijeti!”

Imam Husejn, mir s njim, odgovori: “Brate, ti si moj oslonac! Kako da te pustim? Ako ti pogineš, moji ljudi će biti rasuti. Izgubit će svu nadu!”

“Moj zaštitniče! Jako sam tužan. Ne mogu ovo više podnijeti. Mrzim ove nevjernike! Ako mi dozvoliš, osvetit ću nas i pobit ću mnogo neprijatelja!”

“Dobro. Ako toliko želi ići, neka ti bude. Ali, molim te, prije nego što odeš u boj, pronađi malo vode za našu slabašnu i očajnu djecu. U ovom vrelom danu nemamo ni kapi vode, čak ni za šestomjesečnog Alija Asgara. Njegova majka nema više mlijeka. Ne može ga više dobiti. Nema ništa što bi mogla dati svome malom dojenčetu.”

Ebu-l-Fadl je sa praznom mješinom za vodu preko svoga ramena galopirao prema Eufratu. Brzo je stigao do njega, ali se iznenada začu grub glas: “Stoj! Ko si i šta želiš?”

Mnogo do zuba naoružanih vojnika je stajalo na svojim položajima.

“Ja sam Abbas ibn Ali! Došao sam uzeti malo vode za nevinu djecu koja plaču od žeđi u šatorima Husejna ibn Alija.”

“To se nas ne tiče! To je tvoj problem, a ne naš! Mi imamo naredbu da te spriječimo da odneseš malo vode u svoj tabor. Ako napuniš svoju mješinu vodom i Omer ibn Sa‘d sazna za to, sve će nas pobiti! Odlazi ili ću narediti strijelcima da te gađaju svojim strijelama!”

“Čak i ako Husejn ibn Ali popije ove vode, vrlo brzo će biti ubijen od strane vojske Omara ibn Sa‘da. Pa zašto me onda sprječavate da napunim ovu malu mješinu vodom ove rijeke? Zapravo, on želi vodu za djecu, a ne za sebe i svoje drugove! On ima šestomjesečnu bebu koja umire od žeđi. Ako se moj zaštitnik Husejn i ja moramo boriti s vama, šta su onda ova slabašna i nevinna djeca učinila pa su zaslužila ovakvo mučenje? Ona vam nisu ništa učinila!”

Vojnici su počeli ismijavati Ebu-l-Fadla, rugati mu se i omalovažavati ga. Njihov zapovjednik je drsko rekao: “Priyatno mi je gledati kako Alijeva djeca na ovakav način traže samo kap vode! Jako mi je ugodno! To je muzika za moje uši! Imam zanimljivu ideju! Zašto se ne

pokušaš približiti rijeci snagom svojih ruku i sabljom? Pogledaj površinu rijeke ispod ovog vrelog Sunca? Zašto ne popiješ malo pa onda ne odneseš svojoj porodici?

Znaš šta? Ja sam poznao drugačijeg Ebu-l-Fadla. Ja sam ga lično vidio kada je bio vrlo mlad u Bici kod Siffina. Toga dana je on ubio Ibn Ebu Ša'sa, ratnika poznatog među svim arapskim plemenima. Onoga čiju su snagu stanovnici Šama smatrali jednakom snazi hiljadu ljudi. Ebu-l-Fadl ga je posjekao na dva komada i istog dana je ubio i sedmericu njegovih sinova, koji su također bili poznati ratnici. Ipak, mislim da ti zasigurno nisi onaj isti Ebu-l-Fadl. Ti si strašljivac! I kunem se Allahom da ti neću dopustiti da popiješ ove vode ili da je odneseš svojoj porodici!"

Ebu-l-Fadl je šutio. Ništa nije rekao. Samo je okrenuo konja i krenuo pravo prema Imamu Husejnu, mir s njim, da ga izvijesti o ovome šta se dogodilo. Jašući natrag čuo je plač i jecanje žedne djece i žena.

"Draga tetka Zejneb! Umirem od žeđi! Molim te, daj mi malo vode!"

"Sestro, ne mogu više ovo podnijeti! Molim te, pomoz mi! Molim te, daj mi samo kap vode!"

Žena odgovori: "Molim vas! Budite mirni i tihi, najdraži moji. Vrlo brzo ćete piti vodu Eufrata. Ebu-l-Fadl je otišao da donese vode. Budite sigurni da će se vratiti sa mješinom punom svježe vode. On se neće vratiti praznih ruku!"

Čuvši ove riječi djeca su radosno uzviknula i rekla: "Da! Upravu si! Sinoć nam je donio vode. On je tako moćan i snažan! On će nam opet donijeti vodu. Brzo će se on vratiti!"

Kada je Ebu-l-Fadl čuo ove riječi, tiho je povukao uzde svoga konja i brzo je krenuo prema rijeci.

Stražari raspoređeni kod rijeke obavijestili su svog zapovjednika da neko opet ide prema njima. Rekli su i da je veoma vješt u jahanju.

"Oh, tražim zaštitu kod Allaha! Pogledajte! Kako je samo jak!"

"Izgleda da ima koplje u svojoj ruci."

"Da, to nije niko drugi do Ebu-l-Fadl."

"To je Abbas! To je Abbas!"

"Ne borite se protiv njega, jer ćete sigurno umrijeti."

Svi su čuli uzvišene riječi Ebu-l-Fadla. Odrješito je uzvikivao: "Allahu ekber!" Bez imalo oklijevanja napao je srce neprijateljske vojske. Začula se strašna buka. Vojnici su mu se sklanjali s puta i luđački su bježali prema pustinji. Ali strijelci su ga neprestano zasipali strijelama, čineći to bez imalo milosti. Zvuci lomljenja štitova i sablji su strašili svakoga.

Mnogo ratnika je palo sa svojih konja nakon smrtonosnih napada Ebu-l-Fadla, a mnogi su i pobjegli od ubitačnih udaraca ovog neustrašivog borca. Niko nije bio siguran. Mnogo krvavih leševa je ležalo na zemlji.

Ebu-l-Fadl se brzo domogao rijeke. Bio je jako žedan i izmoren. Mnogo se znojio i teško je disao. Zagnjurio je mješinu u svježu hladnu vodu i napunio je do vrha. Sada je mogao donijeti djeci malo vode. Mješinu je prebacio preko ramena. Primijetio je da se neki vojnici iz neprijateljskog tabora skrivaju iza palminih stabala. Njegov konj je pohlepno pio vodu. Rukom je zgrabio malo vode i baš kada je prinio ustima da je popije, čvrsto je stisnuo usne. Žarko je želio da je popije, ali je na trenutak počeo razmišljati i reče sebi: "Ah Abbase! Odlično! Zaista si ovo dobro obavio! Voda je jako ukusna! Možeš se napiti vode, pa ćeš se

onda bolje boriti. Ali ne! Tvoj Imam i zaštitnik je jako žedan! On se bori ispod ovog vrelog Sunca. Usne djece i unučadi Božijeg Poslanika su ispucale od užasne i nepodnošljive žeđi. Djeca očajno plaču. Moj bratić Ali ibn Husejn gori od jake groznice! O Abbase! Kako možeš piti ovu svježu vodu dok je sin Allahova Poslanika, tvoj zaštitnik i predvodnik, toliko žedan i daleko od ove vode?! Ne! Stotinu puta ne! Nećeš piti ovu vodu! Tvoja potreba i tvoja žeđ nije važna kao ona tvoga voljenog Imama!”

Nekoliko kapljica vode palo je iz njegove drhtave ruke kao kapi kiše. Naslonivši se na svoje koplje popeo se na svoga konja i krenuo je prema logoru svoga brata. Okrenuo se od Eufrata i posmatrao okolinu. Izabrao je najkraći put kako bi došao do Imama Husejna i usrećio ga. Morao je proći pored palminih stabala. Želio je što prije dati vodu maloj djeci koja su postala veoma nestrpljiva od žeđi. Djeca su očajnički čekala da im se vrati Abbas.

Krenuo je stazom između mnoštva palmi gdje su vojnici, kao izglednjeli divlji vukovi, čekali da ga napadnu.

Malo kasnije, oni su mogli vidjeti tragove prolaska Ebu-l-Fadla, ali u tom trenutku njemu je izgledalo kao da nikoga nema oko njega. On je znao da je blizu šatora djece Beni Hašima, pa je jahao brže i nestrpljivije. Kada je izašao iz palmovika, skupina vojnika ga je iznenada napala iz zasjede. Jedan od njih okrutno ga je udario u desnu ruku. Snažna ruka, koja je uvijek držala koplje, pade na zemlju i mlaz krvi šiknu kroz presječene vene. Zli vojnici su pobjedonosno povikali: “Odsjekli smo Abbasovu desnu ruku!” Jedan od njih je uzbuđeno uzviknuo: “Ja sam odsjekao njegovu ruku iz korijena! To sam bio ja! On sada ne može ništa učiniti! Napadnimo i dokrajčimo ga zauvijek!”

Ebu-l-Fadl je svojom lijevom rukom uzeo sablju i uzviknuo: “Allahu ekber! Allahu ekber! Kunem se Allahom Svemoćnim da ću ubiti sve one koji su mi odsjekli desnu ruku! Borit ću se lijevom rukom. Ja ću pomoći i zaštititi svog voljenog Imama, koji je od čistog potomstva našeg časnog Poslanika. Neću vam dozvoliti da mu naudite!”

Drugi vojnik mu je tiho prišao iza leđa i snažno ga udario. Ovog puta mu je odsječena lijeva ruka. Ponovo je mnogo krvi poteklo iz odsječene ruke. I ovaj! Opet je snažna ruka pala na tlo dok je još uvijek držala sablju.

Abbas ibn Ali, hrabri ratnik, nagnuo je glavu preko glave svoga konja. Osjećao je strašnu bol i užasnu žeđ, a krv koja je šikljala iz njegovog tijela činila ga je sve slabijim i slabijim. Šaputao je u uho svoga konja: “Moj vjerni konju, posljednji put... Molim te, pokaži mi svoju hrabrost i odnesi me do logora, kako bih dao mješinu s vodom našem Imamu i njegovoj djeci. Znaš da se ne mogu vratiti, a da ne donesem djeci malo vode.”

Njegov konj se čarobno prope na zadnje noge i glasno zaništa. Htio je da pojuri, ali se nije mogao ni pomaći, jer je bio okružen brojnim vojnicima sa isukanim sječivima. Sada se niko nije sklanjao sa Ebu-l-Fadlovog puta kao prije. Opako su mu prilazili sve bliže i bliže.

Ebu-l-Fadl je podbadao konja da potrči naprijed, dok je njegova glava bila položena na vrat konja. Najednom je osjetio kako mješina s vodom postaje sve lakša i lakša. Osjetio je kako mu kapljice vode kvase leđa. Da, mješina s vodom je bila probušena jer su je okrutni i podli strijelci gađali strijelama, želeći prosuti vodu prije negoli je Ebu-l-Fadl odnese maloj djeci.

Ebu-l-Fadl je uspravno sjedio na leđima svoga konja, ali je tad strijela pogodila njegova prsa i, prošavši kroz meso, izašla na leđa. Krv je potekla iz njegovih prsa i leđa. Oko Ebu-l-Fadla krug su načinili okrutni, nakazni vojnici koji su izgledali kao čopor gladnih vukova koji se spremaju da pojedu usamljenu žrtvu. Svi su počeli udarati tijelo Ebu-l-Fadla svime što su

imali u rukama: jedni sabljama, drugi kopljima, a treći kamenjem. Svi su ga nemilosrdno napadali.

Dok je Ebu-l-Fadl uzvikivao “Allahu ekber” strijela je pogodila njegovo desno oko.

“O Abbase! Gdje su tvoje snažne ruke?! Zašto se ne braniš?! Gdje je nestala tvoja snaga?!”

Drugi vojnik je svojom željeznom palicom Ebu-l-Fadlu zadao snažan udarac u glavu i sin Zapovjednika vjernih je pao na zemlju krvavog lica.

Ebu-l-Fadl je pomislio u sebi: “Oh... Ovo je naša dražesna Fatima ez-Zehra ispred mene! Da li ja to sanjam? Ona mi izražava dobrodošlicu! O moj Bože! Šta ja to vidim? Ona je kćerka našeg časnog Poslanika i majka moga zaštitnika Imama Husejna! Ona me grli! Govori mi: ‘Dođi mi, dijete moje! Dođi moj, dragi Abbase! Dođi mi!’ O moj Bože! Ja sam dijete Fatime ez-Zehre!”

Glasno je povikao svome bratu usred tog groznog palmovika: “O brate moj! Ubili su tvoga brata!”

Nakon malo vremena začuo se zvuk galopirajućeg konja koji ide ka tom mjestu. Svi su povikali: “Bježite! Spašavajte živote! Husejn je došao!”

Svi su se razbježali tu i tamo i sakrili iza drveća. Imam Husejn, mir s njim, ušao je u palmovik sa isukanom sabljom. Posmatrao je tragove bitke i sva ta krvava tijela razbacana svuda uokolo po prašini. Očajnički je tragao između polomljenih sablji i kopalja kada je iznenada ugledao snažnu ruku odsječenu iz korijena. Sjahao je sa svoga konja, uzeo ruku i poljubio je bolno plačući. Poljubio je još jednom obrisavši njom svoje plačne oči. Malo dalje je vidio tijelo svoga brata prekriveno krvlju. Stavio je glavu svoga brata na svoja koljena i izvadio smrtonosnu strijelu iz Ebu-l-Fadlovog oka, obrisavši bratovu krv s nje. Nekoliko suza je poteklo iz oka njegovog namučenog brata i jedva je uspio otvoriti jedno oko. On jedino reče sa snažnom boli: “Najdraži moj brate! Ne nosi moje tijelo do šatora dok ne umrem! Nisam uspio djeci donijeti vodu. Ne bih mogao pogledati njihova tužna lica kada bi me vidjeli praznih ruku. To je sramota za mene. Ne mogu podnijeti njihovu beznadežnost.”

Imam je zagrlio svoga brata i njegove suze su kapnule na Ebu-l-Fadlovo lice. Ebu-l-Fadl bolno reče svome bratu: “Najdraži moj, voljeni brate! Molim te da ne plačeš. Ne mogu podnijeti tvoje tužne suze. Tako mi Allaha, gledati tvoje suze za mene bolnije je i teže nego ove rane...”

Izenada je u rukama imama Husejna, mir s njim, vrat Ebu-l-Fadla postao opušten i njegovo lice je palo na Imamovo koljeno.

Imam Husejn, mir s njim, nježno je spustio glavu Ebu-l-Fadla na zemlju i popeo se na svoga konja. Izvadio je sablju i napao neprijatelje izgovarajući svoje posljednje: “Allahu ekber”.

Elegija ljubavi i hrabrosti

Tih dana u Medini je bilo veoma toplo, ali baš toga dana je bilo toplije nego ikad. Vatra je izbijala iz Zemlje i neba i bilo je isto kao i tog krvavog dana na Kerbeli. Nikoga nije bilo na ulicama. Svuda je vladala tišina. Mogla se vidjeti samo jedna velom pokrivena žena kako nosi vodu na svom ramenu i u sjeni zidova ide prema zapadu. Grad je bio poput grada mrtvih.

Iznenada, zvuk konjskih kopita se približavao sve bliže i bliže. Od gradskih zidina konjanik je jahao želeći stići što prije do džamije i glas čovjeka, koji je zvučao kao da recitira pjesmu i plače, čuo se svuda. Imao je prepoznatljiv glas. Da! Svi su ga poznavali. To je zaista bio njegov glas. On je bio poznati pjesnik, vrstan baš i kao njegov otac. Bio je to Bešir, Bešir ibn Džezlem.

Šta je to govorio?

Zašto je bio uznemiren i potresen?

O Bože! Da li je iko čuo ove riječi? Volio bih da ih nisam čuo kada sam se probudio.

“O stanovnici Medine! Medina nije više mjesto u kojem bi se moglo ostati, jer je Husejn najokrutnije ubijen! I zato lijem ove krvave suze! Husejnovo mrtvo tijelo leži u prašini i krvi Kerbele, dok je njegova glava nabijena na koplje i pokazuje se kao trofej u gradovima i pustinjama!”

Najednom se sa svih strana začuo glasan plač. Vrata i prozori su se otvarali i muškarci, žene i djeca su počeli plakati i glasno uzvikivati.

Izgledalo je kao da je zemljotres pogodio cijeli grad. Žene koje nikada nisu izašle iz svojih kuća bez vela sada su to učinile, udarajući se po glavama i licima. Povrijedile su svoje obraze i krv im je potekla, pokazujući time njihovu veliku nesreću i tugu. Svi su trčali prema Poslanikovoj džamiji glasno plačući: “Teško nama! Teško nama! Kakva nesreća!”

Svako je pokušavao prestići drugoga. Sve ulice i sokaci Medine su bili puni užasnutih ljudi. Izgledalo je kao da niko ne vidi nikoga. Mala djeca, koju su majke ostavile na pragovima kuća, plakala su i uzaludno dozivala svoje majke da im se vrate...

* * *

Sve ulice oko džamije bile su prepune ljudi. Svako je nastojao da uđe u džamiju prije drugog. Bešir je sjedio na svome konju okružen mnoštvom ljudi. Svi su gorko plakali. Bešir je pogledao oko sebe i podigao je ruke. Iznenada, teška tišina zavladała je među prisutnim ljudima. Niko nije ni šaputao. Čak se ni disanje nije moglo čuti.

Bešir je počeo govoriti. Glasno je uzviknuo: “O ljudi! Ubili su...”

Ali poslije ovoga nije mogao više izustiti ni riječ, jer mu suze nisu dozvoljavale da govori. Počeo je glasno plakati, a muškarci i žene različitih životnih dobi ponovo su počeli plakati i udarati se. Bešir je još jednom podigao ruke pozivajući ih da se stišaju, a neko iz gomile povika: “Molim vas, budite tihi! Dajte da čujemo šta nam to Bešir ima reći!” Ljudi su opet utihnuli.

Bešir, koji je plakao, počeo je govoriti slomljenim glasom. Rekao je: “O ljudi! O stanovnici grada našeg časnog Poslanika! Ubili su Husejna! Ubili su sina vašeg Poslanika, ne dozvolivši

mu da popije ni kap vode i ugasi žeđ! I sada, naš zaštitnik i predvodnik Ali ibn Husejn, Imam Zejnu-l-Abidin, zajedno sa skupinom žena i djece koja su pratila Husejna, čeka izvan gradskih zidina da im se pridružite...”

Dok je Bešir govorio, ljudi su se raspršili. Svi su potrčali prema gradskim zidinama svome zaštitniku i predvodniku. Niko nije ostao pored Bešira. Bio je sam. Samo je jedna sredovječna žena tu stajala. Četiri mala dječaka i jedna djevojčica su je okružili. Bešir je upitao: “Majko! Ko si ti? Zašto stojiš ovdje? Zar ne želiš vidjeti Alija ibn Husejna? Zašto si izvela ovu malu djecu po ovako vrelom danu?”

Žena je odrješitim glasom odgovorila: “Ja sam Ummu-l-Benin, majka djece Allahova lava. Majka Abbasa, Abdullaha, Džafera i Osmana! Ova djeca koju vidiš Abbasova su dječica. Ostala sam da ti postavim neka pitanja.”

Bešir je sjahao s konja. Približio se plemenitoj ženi. Dok je plakao, teško je šaputao: “Na usluzi sam ti, gospođo!”

Ummu-l-Benin reče: “Rekao si da su ubili Husejna?! Kako da povjerujem? Ko bi se mogao usuditi da ubije mog voljenog Husejna? Zar moj Abbas nije bio s njim?!”

Bešir, ne mogavši se suzdržati, odgovori, ne pogledavši lice Ummu-l-Benin: “Šta... Šta mogu... reći... Šta da kažem? Ubili su Ebu-l-Fadla i prije nego su ubili Husejna.”

Majka je pala na koljena plačući: “O moj Husejne! O moj Husejne!” Plakala je za Husejnom, spominjući samo njegovo ime. Nije ni spomenula imena svoja četiri sina koja su rado prigrllila smrt želeći zaštititi svoga voljenog brata Husejna, mir s njim.